

[Carsten Raft.]

end vi, men det maa dog siges, at vore egne Resultater i Sammenligning med de svenske er ualmindelig sølle.

Det er en Kirkegaard af sammenbrudte Lovforslag, man vandrer igennem, naar man læser Bemærkningerne til dette Lovforslag, og lige ved Siden af ligger der en Annekskirkegaard, hvor de Lovforslag, der blev gennemført, men ikke førte til noget rigtigt, befinder sig. Regeringen kan vist ikke siges at have haft nogen rigtig heldig Haand paa dette Omraade. Nu kan man fra Regeringens Side sige med Hensyn til de Lovforslag, der ikke blev gennemført, at det var jo Landstingets Skyld. Men dengang bestod Kunsten i at samle splittede Interesser, og paa andre Punkter lykkedes det. Det var altid den parlamentariske Kunst at samle splittede Interesser. Jeg tror, at den højtærede Statsminister ogsaa efter den søde Sejr for det saakaldte Demokrati kan opdage, at endnu er det nødvendigt at samle splittede Interesser, selv inden for den sejrende Gruppe.

Der er en Del Love, der er gennemført, og som har haft ualmindelig ringe Resultater. Jeg kan pege paa Resultaterne for den frivillige Ungdomsarbejdsløshedslov, som jeg synes var et rigtigt Forsøg, men som har været forkert lagt an. I 1933—34 havde man bevilget 3 Mill. Kr. — der blev brugt 231 000, og saadan er Tallene helt igennem. Jeg kan pege paa Nødhjælpsarbejderne, som i Løbet af en Periode fra 1922 indtil nu kun har brugt ca. 2 Mill. Kr. I det Aar, hvor Arbejdsløsheden kulminerede, blev denne Adgang til at sætte Arbejder i Gang benyttet med 936 Kr.; det var Finansaaet 1932—33.

Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at Ændringen af 15 pCt.s Fradragsregelen skulde være en Tryllestav, der betyder Underværker her. Jeg tror, at der ikke rigtig er Evne hos Kommunerne til at finde disse Arbejder og sætte dem i Gang, og jeg tror ikke, vi faar store Forandringer at se, hvis vi fratager 15 pCt.s Fradragsregelen. Jeg tror, at for Nødhjælpsarbejderne i denne Form vil man nogenlunde komme til det samme Resultat.

Naar man nu ser paa Hovedafsnittet, som jeg mener det er, Igangsættelse af Arbejder ved Statsforanstaltninger, er der Grund til at læse de Forhandlinger, der tidligere har fundet Sted om dette Spørgsmaal. Det er i og for sig mærkværdigt at læse om det. I Virkeligheden stod de stridende Parter, i hvert Fald Regeringen og Det konservative Folkeparti, hinanden ret

nær, men det var, som om man gravede sig ned i sine Standpunkter, i Spørgsmaalet, om der skulde fradrages i Tid eller i Løn, og trods al Velvilje kom man ikke af Stedet.

Det forekommer mig mærkværdigt, at den højtærede Socialminister i denne Omgang foretager en principiel Afgørelse af denne Strid om Fradrag i Arbejdsløn eller i Arbejdstid, deler Sol og Vind lige, men gør det stik imod sit eget Standpunkt. Hvis det nemlig er rigtigt, hvad der skrives i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det for disse langvarigt arbejdsløses Vedkommende drejer sig om Folk, der er afvænnede med Arbejde, der har ringe Chance for at komme til i det normale Arbejdsliv og først igen maa vænnes til Produktionslivets Vilkaar — ja, saa drejer det sig, selv om det er beklageligt at skulle sige det, faktisk om en undervægtig Arbejdskraft, en Arbejdskraft, som er væsentlig ringere end den normale. Naar man skal have det endelige Lønresultat gjort mindre, og det er alle enige om, at man skal, var der vel nogen Logik i at lade den ringere Arbejdskraft faa den ringere Løn i Stedet for at korte af i Arbejdstiden. Jeg kan ikke se rettere, end at det er det gamle konservative Standpunkt, som igennem den højtærede Ministers Bemærkninger har vundet Sejr. Det vilde have været mere logisk, hvis Ministeren havde føjet det ind i Lovforslaget, men det er i hvert Fald givet, at efter denne Erkendelse af Arbejdskraftens Kvalitet og derigennem ogsaa af Arbejdskraftens Krav paa Afønning vil det være naturligt, at dette Spørgsmaal bliver det fremherskende under Udvalgsbehandlingen om Sagen.

Jeg vil i hvert Fald ønske, at der kan findes en Vej frem over disse Uoverensstemmelser, og jeg ønsker varmt, at man i Udvalgsarbejdet kan naa frem til saadanne Vilkaar, at mit Parti kan deltage i dette Lovgivningsarbejde. Det er nemlig min Opfattelse, at Spørgsmaalet netop ved Bemærkningerne om disse arbejdsløse, der helt er stødt ud af Arbejdsmarkedet og ikke har Chance for at komme til igen — Bemærkninger, som jeg tror fremsættes for første Gang fra Ministeriets Side, en Erkendelse af, at her magter man overhovedet ikke Tingene mere —, er kommet ind i en ny og uhyggelig Fase. Arbejdsløsheden er altsaa med andre Ord gaet fuldkommen til Bunds. I dette Land, som udenlandske Turister forlader med et Indtryk af den almindeligt udbredte Velhavenhed og Befolkningens gode økonomiske Vilkaar, og hvis saakaldte Velhavenhed ligefrem er et Trækplaster i Turistagitationen, sker der altsaa det, at en titusindtallig Gruppe Samfundsborgere